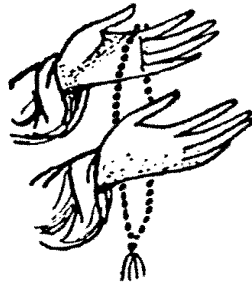

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒΒΑΝ ΙΣΑΑΚ
ΤΟΝ ΣΥΡΟΝ,
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΝΙΝΕΥΪ

* * *

Συντεθείς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος
ὑπὸ Ἀθανασίου ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου,
Ὑμνογράφου τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

* 1994 *

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒΒΑΝ ΙΣΑΑΚ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΝΙΝΕΥΪ

* * *

Μετὰ τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός 142

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον.

Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολεθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντάς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια
 Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς μετανοίας τὴν χριστόρειθρον γλῶτταν, τῆς κατανύξεως καὶ πένθους ἐργάτην, διδάσκαλον θεόπνευστον χοροῦ τῶν μοναστῶν, Ἰσαὰκ τὸν πάνσοφον, ἱκετεύσωμεν πόθῳ, ὅπως ἅπερ γέγραφεν ἐν τῇ βίβλῳ εἰς πρᾶξιν,

μεταποιήσωμεν προθύμως ἄδελφοί, καὶ αἰωνίαν, ζωὴν ἀπολαύσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶν διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς με ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιόν μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνέσιν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ὁ Ν', μεθ' ὃν ὁ Κανὼν, οὕτως ἡ ἀκροστιχίς:

“ Ἀββᾶ Ἰσαὰκ, δὸς ἡμῖν εὐχὴν ἐν μετανοίᾳ. Ἀ(θανάσιος)

ῥδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀγγέλων πολίτευμα διελθὼν, διδάσκεις πανσόφως τὸν ἀγῶνα κατὰ παθῶν, Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῖς μελετῶσι, ἐν προσοχῇ θεοχάρακτον βίβλόν σου.

Βαρύνει ἀμέλεια τὴν ψυχὴν, Ἀββᾶ ἐκουσίως, καὶ σκοτίζει τὸν λόγισμόν, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις ἔγειρόν με, πρὸς ἐργασίαν σωτήριον δέομαι.

Βασίλισσα πέλει τῶν ἀρετῶν, ἡ θεία ἀγάπη, καὶ ὁ ἔρως πρὸς τὸν Θεόν, ὦν Πάτερ στερούμενος αἰτοῦμαι, ταῦτα μοι δοῦναι ἀγίαις πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ἀθάνατον ἔχων μου τὴν ψυχὴν, οὐδόλως μοι μέλει, Θεοτόκε περὶ αὐτῆς, παρόντων φροντίζων οὐ μενόντων, ὅθεν βοῶ σοι ἀνάνηψιν δίδου μοι.

ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Ἰσαὰκ θεοφόρε καταγελῶν ἔλιπες, πάντα τὰ ἡδέα τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν κλησίν σου, Θεὸν θηρώμενος, Ὁν

σχὼν ἐν μέσῃ καρδίᾳ, πάντοτε ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Συνεχῶς ἁμαρτάνων, τὸν Ἰησοῦν Ὁσίε, τὸν γλυκὺν λυπῶ ἀναισθήτως ἐπιδεικνύμενος, θέλημα ὅπερ μου, εὐχαῖς σου σύντριψον πάτερ, καὶ πραῦν ἀνάδειξον, τὸν ἀνυπότακτον.

Ἀδεῶς μου τὸν βίον, ἐκδαπανῶ Ὁσίε, καὶ ἐν πρακτικῇ ἀθεΐᾳ διαπορεύομαι, ὅθεν τὴν αἴσθησιν, τῆς πανταχοῦ παρουσίας, τοῦ Δεσπότου δώρησαι, τὴν ἐγερτήριον.

Θεοτοκίον

Ἀγνοιάτη καθ' ὅλα, τὴν τοῦ Θεοῦ εἰλκυσας, Χάριν Παναγία Παρθένε, ἐγὼ δὲ κάλλος μου, ψυχῆς ἡμαύρωσα, παντοδαπαῖς αἰσχρουργίαις, ὧν με ρῦσαι Δέσποινα, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Διάσωσον, ἀπὸ παθῶν ψυχοφθόρων τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὦ Ἀββᾶ Ἰσαὰκ ὡς ἰσάγγελος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς δεινῆς, τυραννίας δαιμόνων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ὡχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Ἀββᾶ Ἰσαὰκ, διδάσκαλε θεώσεως, δακρύων κρουνούς, ἐν κατανύξει δώρησαι, ὅπως πλύνω ὅσιε, τῆς ψυχῆς μου τὸν βόρβορον, καὶ σὲ δοξάζω ἀεί, ὡς σωτηρίας πρόξενον.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Κύνας Πάτερ ἐκδίωξον, τοὺς φιλομακέλλους κατασπαράξαι μου, τὴν καρδίαν ἀναμένοντας, καὶ ἀλλοτριῶσαι τοῦ Δεσπότη μου.

Δεδεμένον ἀφύκτως με, τοῖς πλημμελημάτων δεσμοῖς μακάριε, ἐλευθέρωσον σοῦ δέομαι, ἵνα πετασθῶ πρὸς τὰ οὐράνια.

Ὁ καιρὸς μου παρέρχεται, ἄκαρπος Ἄββᾶ μου καὶ τί γενήσωμαι; σπεῦσον τόνωσον ἰσχύας μου, καὶ τῆς παραλύσεως ἐξέγειρον.

Θεοτοκίον

Σοὶ προσπίπτω Πανάμωμε, τῇ διασωζούσῃ τοὺς ἁμαρτάνοντας, καὶ Κυρίῳ ἐπιστρέφοντας, διὰ τῆς ἁγίας μεσιτείας σου.

Ἦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἦδη ὁ καιρὸς, τῆς ζωῆς Ἄββᾶ συντέτμηται, καὶ ὡς ἡ ἄκαρπος συκῇ τὴν ἐκκοπὴν, πτοοῦμαι σπεῦσον, ἐν ἐσχάτῃ ὥρᾳ σῶσόν με.

Μέγας ὁ ποιῶν, ἀγρυπνίαν λέγεις Ὅσιε, τοῖς ἄσωμάτοις ἀμιλλώμενος, διὸ ὑπνοῦντα, πρὸς ἐγρήγορσίν με ἔγειρον.

Ἰσχυσεν Ἄββᾶ, ἡ συνήθεια καὶ ἔλκει με, ὥσπερ δῆμιος τὸ θῦμα πρὸς σφαγὴν, ὅθεν βοῶ σοι. λογισμοὺς μου ἐξαλλοίωσον.

Θεοτοκίον

Νοῦν μου Ἀγαθή, τὸν ἀκράτητον συμπέδησον, τῇ σωτηρίῳ μνήμῃ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, ὅπως ἐκφύγω, τῆς δουλείας τοῦ ἀλάστορος.

Ἦδὲ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εὐλόγησον, τὴν μικράν μου Ὅσιε, λειτουργίαν ἣν προσάγω Κυρίῳ, καὶ τὸν πτωχόν, ὁβολὸν πλήθυνόν μου, εἰς ἑκατὸν ἀρετῆς τὰ νομίσματα, ἀκούει γὰρ τὴν σὴν εὐχήν, ὁ Δεσπότης πληρῶν τὰ αἰτήματα.

Ὑψώσας μου, λογισμὸν ἐκπέπτωκα, ὥσεὶ κέδρος ὑψηλὴ τοῦ Λιβάνου, σαῖς προσευχαῖς, Ἰσαὰκ θεοφόρε, ἐν ταπεινώσει τὸν βίον περάσαι με, ἀξιώσον καὶ ἐφεξῆς, τῷ Χριστῷ εὐαρέστως πορεύεσθαι.

Χαλίνωσον, ἀναιδές μου ὄρνεον, ὡς ἐκάλεσας νοὸς τὰς κινήσεις, σεπτὲ Ἀββᾶ, καὶ εὐχῇ τοῦτον θρέψον, ἵνα πτωμάτων μὴ θέλῃ τὴν σκύλευσιν, καὶ πότισόν με δαψιλῶς, τῇ πηγῇ τῶν δακρύων τρισόλβιε.

Θεοτοκίον

Ἠνέωξας, τοῖς ἀνθρώποις Δέσποινα, τῆς ζωῆς τῆς ἀληθοῦς θείαν θύραν, ἣν ὡς στενήν, ἀξιώσας περάσαι, κάμῃ τὸν ράθυμον σφόδρα πρεσβείαις σου, καθαίρουσα τὸ ὀπτικόν, τῆς ταλαίνης ψυχῆς μου ἐν δάκρυσιν.

Διάσωσον, ἀπὸ παθῶν ψυχοφθόρων τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὦ Ἀββᾶ Ἰσαὰκ ὡς ἰσάγγελος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς δεινῆς, τυραννίας δαιμόνων.

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Τῇ σῇ βίβλῳ ἐδίδαξας ἄπειρα, μοναστῶν καὶ μιγάδων συστήματα, ὅθεν Πάτερ, εὐγνωμοσύνης δέχου τὰς φωνάς, Ἀββᾶ Ἰσαὰκ καὶ πρὸς παθῶν, τὴν ἐκκοπὴν δίδου ἡμῖν, πατρικὴν εὐλογίαν σου, ὅπως κεκαθαρμένοι, ζήσωμεν ἐν Κυρίῳ, καὶ συναφθῶμεν μυστικῶς, εἰς αἰῶνα ἀτελεύτητον.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἂν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι· κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἰσαὰκ μακάριε, τῶν ἀσκητῶν μέγα κλέος, ἱσταμένων στήριγμα, πεπτωκότων ἔγερσις, καὶ διδάσκαλε, τῶν ποθούντων κάθαρσιν, καὶ μετὰ Κυρίου, τὴν σωτήριον συνένωσιν, σὲ ἱκετεύομεν, δὸς ἡμῖν εὐχῶν σου βοήθειαν, καὶ σκεύη τιμιώτατα, ἀπὸ ἀναξίων ἐξάγαγε· ὅπως εὐγνωμόνως, τιμῶμέν σου τὴν μνήμην τὴν σεπτὴν, καὶ τὸν Δεσπότην δοξάζωμεν, σὲ ὑπερδοξάσαντα.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Ῥδὴ ζ´. Παῖδες ἑβραίων.

Νῆψιν ᾿Αββᾶ χάρισαις πᾶσι, τοῖς τὴν βίβλον σου ἐκ πόθου μελετῶσι, καὶ ποθοῦσι τὸν σὸν, μιμεῖσθαι θεῖον βίον, ὅπως εὐχὴν κτησώμεθα, ἐν γνησίᾳ μετανοίᾳ.

Εὗρες τὸν θεῖον Μαργαρίτην, δι’ ὃν πέπρακες τὸν ἅπαντά σου βίον, καὶ πλουτήσας ᾿Αββᾶ, τῇ ἀρετῶν ἀσκήσει, ταύτας ἡμῖν ὡς φρόνιμος, οἰκονόμος μεταδοίης.

Νέκρωσον φρόνημα τοῦ κόσμου, ᾧ θνησίζωε ἐκ τῆς ἡμῶν καρδίας, καὶ τὴν μνήμην ἀεὶ, θανάτου ἐγκαινίσαις, ὅπως Χριστῷ συζήσωμεν, ᾿Ισαὰκ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μόνη ὑπάρχεις σωτηρία, Παναμώμητε ἐλπίς ἀπηλπισμένων, διὸ πρόσχες κάμοῦ, φωνῆς ἀπηλπισμένου, καὶ δωρεὰν παράσχου μοι, Παραδείσου θεῖον κλῆρον.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν ὄρει.

Ἐλεήμων ὡς ἔχων τὴν καρδίαν, πάντας ἠθέλες σωθῆναι ἐν Κυρίῳ, διὸ καῦσιν τὴν σὴν, μετάδος μοι ᾧ Πάτερ, τῷ ἐψυγμένῳ πάθεσι, καὶ παντοίαις ἀμαρτίαις.

Τρέμω Πάτερ τὴν τελευταίαν ὥραν, τῆς ἐτάσεως, ὡς φύλλον ἐξ ἀνέμου, ἔνδυσόν με γυμνόν, ἐσθῆτι τῇ τοῦ γάμου, μήπως τοῦ Δείπνου μέτοχος, κἀγὼ γένωμαι εὐχαῖς σου.

Ἄγγελός τις ὡς σεσωματωμένος, καὶ ἀσκήσεως, ὦν λύχνος φωτοφόρος, δίδαξόν με πῶς δεῖ, Θεῷ εὐαρεσθῆσαι, καὶ μὴ ἀκάρπως δόλιχον, μοναζόντων διατρέξω.

Θεοτοκίον

Νίκην δίδου ἀεὶ κατὰ ἐχθρῶν μου, Παναμώμητε, σαῖς
θείαις ἱκεσίαις, ἵνα μὴ δι' ἐμὲ βλασφημηθῇ Υἱός σου,
Χριστὸς Ὁν περ δοξάζομεν, οἱ πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὲ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Οὐράνιον ὡς μάννα σαὶ διδαχαί, καὶ ποτὸν ὡς ἐκ
πέτρας γνωρίζονται τοῖς μονασταῖς, ὧν καταγλυκαίνουσι
δαψιλῶς, καρδίας καὶ συντείνουσιν, εἰς τὸν ἐν Χριστῷ
ἀνακαινισμόν, οὗ Ἰσαὰκ θεόφρον, ἡμᾶς καταξιώσας,
τοὺς ἐντρυφῶντας τοῖς πυξίοις σου.

Ἰᾶσαι πρακτικώτατε ἰατρέ, ψυχοφθόρων παθῶν
ἀναγνώστας σου καὶ τὰς πληγὰς, ἐν ἐλαίῳ πίονι
θαυμαστῶς, καθαίρεις ἐξ ὧν ἔμαθες ὧν ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀββᾶ
σοφέ, διὸ ἀντίμισθόν σοι, τὸν ὕμνον τοῦτον δέχου, ὃν
εὐγνωμόνως ἀναμέλπομεν.

Ἀέρα ἦτιον ἔπνεις τοῦ Ἰησοῦ, Ἰσαὰκ ὅθεν τούτῳ
συγγέγονας, ἐξ οὗ τὸ πᾶν, ρῆμα ἀπεξήντησας καὶ
γραφαῖς, ἡμῖν κληρὸν παρέδωκας, ὑπὲρ πλοῦτον
πρόσκαιρον καὶ φθαρτόν, δι' οὗ υἱοὺς γενέσθαι, τῆς
θείας Βασιλείας, τοὺς σὲ γεραίροντας ἀξιώσον.

Θεοτοκίον

Ἀκένωτος ὑπάρχουσα ποταμός, τῶν χαρίτων τοῦ
Πνεύματος Δέσποινα, δίδου ἡμῖν, τοῖς ἀνευφημοῦσί σε ἐκ
ψυχῆς, τὸ ὕδωρ τὸ σωτήριον, καὶ τῆς Βασιλείας
ἀναψυχὴν, πρεσβεύουσα Κυρίῳ, σὺν Ἰσαὰκ τῷ μύστη, καὶ
λατρευτῇ σου Θεονύμφευτε.

εἴτα τό,

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν
Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ

Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἔνδοξωτέραν, ἄσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

καὶ τὰ Μεγαλυνάρια

Σύρος ὢν τὸ γένος τὸ σαρκικόν, ἄγγελος Κυρίου ἀνεδείχθης ὡς Ἰσαάκ, σάλπιγγι ἀγάπης, μετάνοιαν κηρύττων, καὶ σωτηρίας τρίβον, εὐθύνων λόγοις σου.

Ἀρχιερωσύνης τὸν στολισμόν, πόθῳ ἡσυχίας, καταλέλοιπας Ἰσαάκ, καὶ ἐπενεδύθης, τοῦ Πνεύματος τὴν Χάριν, δι' ἧς τοὺς πεπτωκότας, ἐγείρεις πάνσοφε.

Μοναστῶν παιδεύεις Ἀββᾶ χορούς, δίαυλον βαδίζειν, ἐν ἀσκήσει καθαρτικῇ, καὶ Χριστὸν διώκειν, πάσῃ ψυχῇς δυνάμει, τὸν πλοῦτον Βασιλείας, διδόντα ἄφθονον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

*Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν.
καὶ τὰ τροπάρια*

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν,
εὐλογημένη Θεοτόκε. Ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν·
ρύσθειμεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ
σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ στιχηρὸν προσόμοιον.
Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Νέας Διαθήκης Ἰσαάκ, τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς καρδίας
σοφῶς διδάσκοντα, δεῦτε εὐφημήσωμεν καθικετεύοντες·
τῶν ρευμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀξιώσον Πάτερ, πάντας τοὺς
τὴν βίβλόν σου ἀναγινώσκοντας, ὅπως ἐν καρποῖς
μετανοίας, ἴδωμεν προσώπου Κυρίου, κάλλος τὸ ἀμήχανον
πρεσβείαις σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ
Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου, φύλαττε,
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς
Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς,
ὥς μόνος οἰκτίρμων.

Δι' εὐχῶν.

Στίχοι

Σφάττειν πονηροὺς υἱοὺς τῇ κατανύξει,
Ἀββᾶ Ἰσαάκ, ἀξιώσον σοὺς δούλους.

Συνετέθη, σὺν Θεῷ ἁγίῳ, ὁ παρὼν Παρακλητικὸς κανὼν εἰς τὴν ἐν
Ἁγίῳ Ὁρει Ἀθω Ἱερὰν Μονὴν Σίμωνος Πέτρας, τῇ 29ῇ Νοεμβρίου
1994.